

Karin Slaughter

FRÂNTURI
DIN EA

Traducere din limba engleză de

ALINA BĂLTĂC

1

— ANDREA! A STRIGAT-O MAMA, APOI, CA O CONCE-
sie față de o cerere făcută de aproximativ o mie de ori, a
mai îndulcit-o puțin: Andy...

— Mamă...

— Lasă-mă să vorbesc, draga mea! Laura a făcut o scur-
tă pauză, apoi a continuat: Te rog!

Andy a încuviințat cu o mișcare din cap, pregătindu-se
pentru previzibila cicăleală. Oficial, de azi avea treizeci
și unu de ani, iar viața ei bătea pasul pe loc. Trebuia să
înceapă să ia decizii mai degrabă decât să lase viața să
hotărască în locul ei.

— E vina mea! a zis Laura.

Andy a simțit cum buzele ei crăpate se cască a uimire.

— Ce anume este vina ta?

— Faptul că ești aici. Prinsă aici.

Andy și-a întins brațele în lături, făcând un semn larg
către restaurantul în care se aflau.

— Aici, la Rise-n-Dine?

Ochii mamei s-au îndreptat de la creștetul capului lui
Andy către mâinile acesteia, care au fluturat neliniști-
te înapoi, la masă. Păr șaten murdar, prins într-o coadă

de cal neglijentă. Cercuri întunecate sub ochii oboșiți. Unghii roase până în carne. Oase ale încheieturilor ieșite în afară, asemenea unor promontorii. Piele, în mod normal palidă, care căpătase culoarea lichidului seminal.

În lunga ei listă de defecte, felul în care se prezenta uniforma de lucru nici măcar nu figura. Costumul bleumarin atârna pe Andy ca un sac de hârtie. Ecusonul argintiu, cusut pe buzunarul de la piept, era rigid și reprezenta palmierii Belle Isle, mărginiți de cuvintele DISPECERATUL POLIȚIEI. Semăna și nu prea cu ecusonul unui polițist. Ca și cum ar fi fost cel adevărat, dar nu chiar. Cinci nopți pe săptămână, Andy stătea într-o cameră întunecoasă și umedă, alături de alte patru femei, și răspundea la apelurile 911, verificând plăcuțe de înmatriculare și permise de conducere din baza de date și atribuind numere de ordine cazurilor. Apoi, pe la șase dimineața, se întorcea în casa mamei sale, unde își petrecea dormind cea mai parte a timpului când ar fi trebuit să fie trează.

— Nu ar fi trebuit niciodată să te las să te întorci aici.

Andy a închis gura și a plecat ochii, ațintindu-i asupra ultimelor fărâmițe de ouă din farfurie.

— Fetița mea dulce!

Laura a întins mâna peste masă, așteptând ca fiica ei să ridice privirea.

— Te-am îndepărtat de viață. Mi-a fost frică și am fost egoistă.

În ochii mamei și-au făcut loc lacrimi.

— Nu ar fi trebuit să am atât de multă nevoie de tine!
Nu ar fi trebuit să îți cer atâtea!

Andy a clătinat din cap, apoi a început să se holbeze din nou la farfurie.

— Draga mea...

Andy a continuat să clatine din cap pentru că alternativa era să vorbească și, dacă vorbea, ar fi trebuit să spună adevărul.

Mama nu o rugase să facă nimic.

Cu trei ani în urmă, Andy se îndrepta spre rahatul ei de apartament, confort redus, situat în East Side, unde va la etajul al patrulea, înspăimântată la gândul de a petrece o altă noapte în chichineța cu un singur dormitor pe care o împărțea cu alte trei fete, niciuna pe care să o îndrăgească în mod deosebit, toate fiind mai tinere, mai frumoase și mai realizate, când o sunase Laura.

„Cancer de sân”, spusese mama, fără să șoptească și nici să o menajeze în vreun fel anume, ci spunând lucrurile pe șleau, cu obișnuitul ei calm. „Gradul trei. Chirurgical va îndepărta tumora, apoi va face biopsia ganglionilor limfatici pentru a evalua...”

Laura continuase, adăugând și mai multe informații și detaliind ce avea să vină, cu o detașare științifică aproape, care o făcuse pe Andy să se piardă, abilitățile acesteia de procesare a limbajului evaporându-se pe moment.

Auzise cuvântul „sân” mai des decât „cancer” și se gândise instantaneu la pieptul generos al mamei sale. Înghesuit într-un costum de baie decent, dintr-o singură piesă, pe plajă. Sau ițindu-se din decolteul rochiei în stil Regency purtate la petrecerea cu tematică de epocă organizată când Andy împlinise șaisprezece ani. Sau îndesat în cupele cu push-up și balene ale sutienelor LadyComfort în timp ce stătea pe canapeaua din biroul ei și făcea exerciții de logopedie cu pacienții.

Laura Oliver nu era vreo bombă sexy, dar fusese întotdeauna ceea ce bărbații numeau o damă bine. Sau poate că femeile o catalogau așa, undeva, prin secolul trecut.

Laura nu era genul care să-și tencuiască fața cu cine știe ce farduri sau să poarte perle, dar nu ieșea niciodată din casă fără să aibă părul scurt și cenușiu bine coafat, pantalonii din in impecabil apretați, lenjeria intimă curată și elastică.

În cea mai mare parte a zilelor, Andy abia ieșea din apartament. Iar dacă o făcea, trebuia în permanență să facă drumul de două ori, după ceva ce uitase, cum ar fi telefonul sau cartela de acces de la muncă sau, o dată, chiar și adidașii, pentru că ieșise din clădire încălțată în papuci.

Ori de câte ori oamenii din New York o întrebau pe Andy cum este mama ei, acesta se gândea mereu la ceva ce spusese Laura despre propria ei mamă: „Știa tot ce mișcă sub soare”.

Andy nu-și amintea nici măcar să închidă o pungă resigilabilă.

La telefon și aflate cam la 1 300 de kilometri una de cealaltă, Laura trăsesese aer în piept, singurul semn că trecea printr-o situație dificilă.

„Andrea?”

Urechile lui Andy, în care răsunau zgomotele New Yorkului, se concentrau pe vocea mamei ei.

Cancer.

Andy încercase să mârâie, însă nu izbutise să scoată vreun sunet. Șoc. Frică. Era o spaimă descătușată, deoarece lumea încetase brusc să se învârtă și totul – eșecurile, dezamăgirile, groaza din New Yorkul în care Andy trăise în ultimii șase ani – se retrăsese ca valul unui tsunami. Lucrurile care nu ar fi trebuit niciodată descoperite ieșiseră deodată la suprafață.

Mama ei avea cancer.

Putea să fie pe moarte.

Putea să moară.

„Deci, există chimio, care, din câte se pare, va fi un proces foarte dificil”, spusese Laura. Era obișnuită să completeze tăcerile îndelungate ale lui Andy; învățase cu mult timp în urmă că dacă o lua la întrebări în legătură cu ele, existau mai multe șanse ca totul să se termine cu o cearță, decât cu o reluare civilizată a discuției. „Apoi voi lua o pastilă în fiecare zi și cu asta, basta! Rata de supraviețuire pe cinci ani este de peste șaptezeci la sută, deci nu există motive să ne facem griji, cu excepția celor legate de faptul că o să trec prin așa ceva.” O pauză pentru respirație sau poate în speranța că Andy era, în sfârșit, pregătită să vorbească. „Este ceva tratabil, draga mea. Nu vreau să îți faci griji. Stai unde ești! Nu poți face nimic.”

Se auzise un claxon de mașină. Andy ridicase privirea. Stătea în picioare, ca o statuie, în mijlocul unei treceri de pietoni. Se străduise să se miște. Telefonul îi era fierbinte la ureche. Era trecut de miezul nopții. Simțea cum broboane de sudoare i se scurgeau pe spate și îi ieșeau din axile ca și cum ar fi fost unt topit. Auzea râsetele din studio ale unui sitcom, clinchet de sticle și un țipăt anonim, dar pătrunzător, de ajutor, sunete cu care învățase să se sincronizeze din prima lună de viață în acest oraș.

Prea multă tăcere la celălalt capăt al firului. În cele din urmă, mama ei îndrăznise:

„Andrea?”

Andy deschisese gura, fără să se gândească vreo clipă ce cuvinte ar trebui să iasă.

„Draga mea?” insistase mama ei, încă răbdătoare și tot incredibil de *drăguță*, în felul acela în care era față de toți cei pe care îi cunoștea. „Scumpo, aud zgomotele străzii, altfel aș crede că am pierdut conexiunea.” Se oprise din nou câteva clipe. „Andrea, chiar am nevoie să capăt de la tine o reacție legată de ceea ce îți spun. Este important.”

Andy încă avea gura căscată. Mirosul de canalizare, care era permanent în cartierul ei, i se lipise de nări ca niște spaghete prea fierte pe un dulap de bucătărie. Un alt claxon de mașină răsunase pe stradă. O altă femeie strigase după ajutor. O altă broboană de sudoare coborâse pe spinarea lui Andy, oprindu-se în elasticul lenjeriei intime. Își dăduse seama că era rupt acolo unde își vâra-se degetul mare când se dezbrăcase.

Andy tot nu-și amintea cum de reușise să silească frânturi din ea să iasă din starea de amorțeală. Totuși, ceva îi era limpede: cuvintele pe care i le spusese într-un târziu mamei ei fuseseră: „Vin acasă”.

Nu fuseseră multe de pus la punct pentru cei șase ani pe care îi petrecuse în oraș. Își dăduse demisia printr-un mesaj de la cele trei locuri de muncă cu jumătate de normă. Abonamentul la metrou fusese oferit unei femei fără adăpost care îi mulțumise, apoi îi strigase că e o târfa nenorocită.

În valiza lui Andy intraseră numai lucrurile absolut necesare: tricouri preferate, blugi rupți, mai multe cărți care supraviețuiseră nu doar călătoriei din Belle Isle, ci și la cinci mutări din apartamente din ce în ce mai mizerabile. Acasă, Andy nu urma să aibă nevoie de mănuși sau de haina ei pufoasă de iarnă ori de apărătorile pentru urechi. Nu se obosise să-și spele lenjeria de pat sau să o scoată de pe canapeaua Chesterfield, care era patul ei. Plecase spre aeroportul La Guardia în zori, la mai puțin de șase ore de la apelul telefonic primit de la mama ei. Într-o clipită, de viața lui Andy la New York se alesese praful. Singurul lucru care le rămânea de la ea celor trei colege de apartament mai tinere și mai împlinite era sandviciul cu pește pe jumătate mâncat și lăsat de Andy în frigider, și partea ei din chiria pe următoarea lună.

Asta se întâmplase în urmă cu trei ani, aproape jumătate din cei petrecuți la oraș. Andy nu voia, dar, în momentele grele, le contacta pe Facebook pe fostele sale colocatare. Ele erau etalonul ei. Toiagul în care să se sprijine. Una ajunsese într-o oarecare poziție de management la un blog de modă. Cealaltă își începuse propria firmă de design de adidași la comandă. A treia murise în urma unei supradoze de cocaină pe iahtul unui bogătan și, cu toate acestea, în unele nopți când Andy răspundea la apeluri, iar persoana de la capătul celălalt era un puști de doisprezece ani care credea că este amuzant să sune la 911 și să pretindă că fusese molestată, nu se putea abține să nu se gândească că rămăsese cel mai puțin realizată dintre toate.

Un iaht, pentru numele lui Dumnezeu!

Un iaht.

— Scumpo? a insistat mama și a răpăit cu degetele pe masă, sperând să îi atragă astfel atenția.

Agitația de la ora prânzului se mai domolise. Un bărbat așezat chiar în fața ei i-a aruncat o privire furioasă pe deasupra ziarului.

— Unde ești?

Andy a întins din nou brațele în lături, cuprinzând parcă restaurantul, dar gestul a părut forțat. Știa exact unde e: la mai puțin de opt kilometri de locul unde începuse totul.

Andy plecase la New York crezând că va găsi o modalitate de a străluci, dar ajunsese să emită lumina pe care o dă o veche lanternă de urgență descoperită într-un sertar din bucătărie. Nu dorise să devină actriță sau model, sau oricare dintre clișeele obișnuite. Visul ei nu fusese niciodată să ajungă vedetă. Tânjise să lucreze în preajma starurilor: să fie asistenta personală, aducătoarea de cafea, responsabilă cu recuzita, pictorul de decoruri, managerul social media, unul dintre angajații care făceau posibilă viața vedetei.

Voia să se scalde în strălucirea altora. Să se afle în mijlocul lucrurilor. Să cunoască oameni. Să aibă relații.

Profesorul ei de la Savannah College of Art and Design părea să fie o relație bună. Îl năucise cu pasiune ei pentru artă sau, cel puțin, așa susținea el. Faptul că erau în pat când el îi spusese asta contase pentru Andy doar după. Când întrerupsese relația, bărbatul luase ca pe o amenințare pălăvrăgeala ei despre dorința de a se concentra asupra carierei. Înainte ca Andy să își dea seama ce se întâmplă, înainte să-i poată explica profesorului că nu încerca să-l influențeze printr-un comportament neadecvat în ceea ce privea avansarea în domeniul profesional, acesta trăsesese deja niște sfori pentru a-i oferi un loc de muncă pe post de asistentă a asistentului scenografului într-un spectacol off-Broadway¹.

Off-Broadway!

Chiar vizavi de Broadway!

Andy era la doar două semestre distanță de obținerea diplomei în arte teatrale tehnice. Își umpluse valiza și abia îi făcuse cu mâna peste umăr în timp ce se îndrepta spre aeroport.

Două luni mai târziu, spectacolul fusese anulat din pricina cronicilor îngrozitoare.

Toți membrii echipei își găsiseră rapid alte locuri de muncă sau se alăturaseră altor spectacole, mai puțin Andy, care începuse să guste cu adevărat din ce înseamnă viața la New York. Era chelneriță, plimba câini, făcea pe pictorița, pe operatorul telefonic de credite, era și curier, stătea cu ochii pe fax, făcea sandviciuri, alimenta xeroxul cu

---

¹ Termenul desemnează instituțiile culturale din așa-numitul district newyorkez al teatrelor care pot găzdui între 100 și 499 de spectatori (n. tr.).

hârtie, fără a fi afiliată la vreun sindicat ne-sindicalizat și, în cele din urmă, devenise ticăloasa care lăsase în frigider un sandvici cu pește pe jumătate mâncat, iar pe blatul de bucătărie, chiria pe o lună, și fugise spre Găoză, Georgia, sau cum naiba se chema orașelul ei natal.

Într-adevăr, tot ceea ce Andy adusese cu ea acasă era o fărâmă de demnitate, iar acum avea să o risipească și pe asta pe fundul maică-sii.

Andy și-a ridicat ochii de la ouă.

— Mamă!

A trebuit să-și dreagă un pic glasul înainte ca mărturisirea să îi iasă în sfârșit pe gură.

— Te iubesc pentru că ai spus asta, dar nu este vina ta! Ai dreptate când zici că am vrut să vin să vin acasă să te văd, dar am rămas din alte motive.

La auzul acestor vorbe, Laura s-a încruntat.

— Ce alte motive? Iubeai New Yorkul!

Ura New Yorkul.

— Te descurcai atât de bine acolo!

Se îneca acolo.

— Băiatul cu care aveai o relație era atât de îndrăgostit de tine!

Și de oricare alt vagin din clădirea în care locuia.

— Aveai atât de mulți prieteni!

Nu mai auzise de niciunul dintre ei de când plecase.

— Bine!

Laura a oftat. Lista încurajărilor fusese scurtă, dacă nu chiar iscoditoare. Ca de obicei, o citise pe Andy ca pe o carte deschisă.

— Iubito, ai vrut mereu să fii cineva. Cineva special. Adică în sensul de cineva cu un dar, un talent neobișnuit. Bineînțeles că ești specială pentru mine și pentru tata.

Andy s-a căznit din răspuțeri să nu își dea ochii peste cap.

— Mulțumesc!

— *Ești* talentată. Ești isteată. Ești mai mult decât isteată. Ești *inteligentă*.

Andy a început să își șteargă fața cu gesturi de jos în sus, de parcă așa ar fi putut să se șteargă și pe sine din această conversație. Știa că este talentată și inteligentă. Problema era că, la New York, și ceilalți erau talentați și inteligenți. Chiar și tipul care lucra la tejghea la bodegă era mai amuzant, mai rapid și mai inteligent decât ea.

— Nu e nimic în neregulă să fii un om obișnuit! a insistat Laura. Oamenii obișnuiți au vieți pline de sens. Uită-te la mine! Nu este un păcat să te distrezi.

— Am treizeci și unu de ani, a venit replica lui Andy. Nu am avut parte nici măcar de o amărâtă de întâlnire pe bune în ultimii trei ani, am șaiszeci și trei de mii de dolari datorii la bancă pentru o specializare pe care nu am dus-o la bun sfârșit și locuiesc într-un apartament cu o singură cameră deasupra garajului mamei mele.

Aerul se strecura cu greu prin nările lui Andy în timp ce aceasta încerca să respire. Trecerea în revistă a lungii liste îi lăsase parcă o greutate îngrozitoare în piept.

— Întrebarea care se pune nu este ce altceva mai pot face, ci ce altceva mai am de gând să distrug.

— Nu distrugi nimic.

— Mamă...

— Ai picat în plasa obiceiului de a avea moralul la pământ. Te poți obișnui cu orice, mai ales cu lucrurile rele. Dar singura direcție acum este în sus. Nu poți cădea de pe podea.

— Ai auzit vreodată de subsoluri?

— Subsolurile au și ele podea.

— Aceasta este în subteran.

— Dar „subteran” este doar un alt cuvânt pentru „pământ”.

— Țsta ar însemna cam la doi metri sub pământ.

— De ce trebuie să fii mereu atât de morbidă?

Andy a simțit o iritare bruscă și care parcă îi ascuțea limba. Și-a înghițit vorbele. Nu se mai puteau certa în legătură cu ora de întoarcere acasă, felul în care se machia sau faptul că purta blugi prea strâmți, așa că acestea erau luptele pe care le avea acum cu mama ei: subsolurile care aveau podea. Direcția corectă din care ar trebui să se desprindă hârtia igienică de pe rolă. Dacă furculițele trebuiau așezate în mașina de spălat vase cu dinții în sus sau în jos. Dacă, la băcănie, căruciorul era numit cărucior sau căruț. Dacă Laura pronunța greșit numele pisicii, spunându-i „Domnul Perkins”, când numele adevărat al animalului era, de fapt Domnul Purrkins¹.

— Zilele trecute lucram cu un pacient, când s-a întâmplat un lucru extrem de ciudat, a spus Laura.

Schimbarea bruscă de subiect era una dintre deja cunoscutele lor căi de a încheia un armistițiu.

— Incredibil de ciudat! a aruncat Laura momeala.

Andy a ezitat, apoi i-a făcut semn din cap să continue.

— Prezenta afazia lui Broca². Ceva paralizie pe partea dreaptă.

Laura era logoped licențiat și trăia într-o comunitate de pensionari de pe coastă. Majoritatea pacienților

---

¹ Joc de cuvinte pornind de la termenul *purr*, care înseamnă „a toarce” (n. tr.).

² Afazia lui Broca, cunoscută și sub numele de afazie motrică, este o tulburare de vorbire care se caracterizează prin incapacitatea de a forma propoziții complete (n. tr.).

ei avuseseră o formă oarecare de accident vascular cerebral debilitant.

— La viața lui, tipul lucrase în IT, dar cred că asta nu contează.

— Ce s-a întâmplat, de ți s-a părut așa de ciudat? a întrebat Andy, achitându-se de partea ei de rol.

Laura a zâmbit.

— Îmi povestea despre nunta nepotului său, și habar n-am ce încerca să spună, dar am auzit deodată „pantofi din piele de căprioară albastră”¹. Și am avut o revelație, un fel de amintire de la moartea lui Elvis.

— Elvis Presley?

Mama a încuviințat cu o mișcare din cap.

— Era în '77, așa că trebuie să fi avut vreo paisprezece ani, și eram mai mult fan Rod Stewart decât Elvis. În fine... Îmi amintesc de niște cucoane foarte conservatoare de la biserică, niște doamne cu părul ultratapat, care plângeau să le sară ochii pentru că murise Elvis.

Andy a rânjit în felul acela în care rânjești când știi că îți scapă ceva.

Laura i-a răspuns cu un rânjet similar. Creier afectat de chimioterapie chiar și la mare distanță de ultimul tratament. Uitase rostul povestirii ei.

— Este doar un lucru amuzant pe care mi l-am amintit.

— Bănuiesc că doamnele cu părul ultratapat erau cam ipocrite? a încercat Andy să-i pună la lucru memoria. Adică Elvis era foarte sexy, nu?

— Nu contează!

Laura a bătut-o prietenește pe mână.

---

¹ Vers din celebra piesă a lui Elvis Presley „Blue Suede Shoes” (n. tr.).

— Sunt atât de recunoscătoare pentru că te am alături! Pentru puterea pe care mi-ai dat-o cât am fost bolnavă. Încă suntem apropiate. Prețuiesc asta. Este un cadou.

Vocea mamei ei a început să tremure.

— Dar acum sunt mai bine. Și vreau să-ți trăiești viața. Vreau să fii fericită sau, dacă nu reușești asta, vreau să te împaci cu tine însăși. Și nu cred că o poți face aici, scumpa mea. Pe cât mi-aș dori să ușurez lucrurile pentru tine, știu că nu se va întâmpla niciodată dacă nu o faci pe cont propriu.

Andy a ridicat privirea spre tavan, apoi s-a holbat la centrul comercial gol. În cele din urmă, și-a privit mama.

Laura avea lacrimi în ochi. A clătinat din cap, de parcă ar fi fost căzută în admirație.

— Ești magnifică! Știi asta?

Andy s-a silit să râdă.

— Ești magnifică pentru că ești unică.

Laura și-a dus mâna la inimă.

— Ești talentată, frumoasă și îți vei găsi drumul, scumpa mea, și va fi cel corect, cu orice preț, pentru că este calea pe care ți-ai imaginat-o pentru tine.

Andy a simțit un nod în gât. Ochiul i s-au umplut de lacrimi. În jurul lor se lăsase tăcerea. Își putea auzi sunele proprii sânge curgându-i prin vene.

— Bine!

Laura a izbucnit în râs, o altă tactică îndelung folosită pentru a depăși un moment emoționant.

— Gordon e de părere că ar trebui să-ți dau un termen-limită pentru mutare.

Gordon! Tatăl lui Andy. Avocat specializat în drept comercial. Toată viața lui se rezuma la termene-limită.

— Dar nu îți voi oferi un termen-limită sau un ultimatum, s-a grăbit să adauge Laura.

Oh, lui Gordon îi plăceau la nebunie și ultimatumurile!

— Eu cred că dacă asta e viața voastră, a zis ea și a făcut un semn către uniforma de om mare și care aducea des-tul de bine cu cea de poliție, atunci îmbrățișează-o! Acceptă asta! Și dacă vrei să faci altceva, a continuat ea, în timp ce strângea mâna lui Andy, atunci fă altceva! Ești încă tână-ră. Nu ai pe cap o ipotecă și nici măcar rate la mașină. Ești sănătoasă. Ești deșteaptă. Ești liberă să faci ce poțtești.

— Nu și cu creditul meu pentru studii.

— Andrea, a spus Laura, nu vreau să am gura auri-tă, dar dacă vei continua să te învârți în loc, curând vei descoperi că ai ajuns la patruzeci de ani și că te-ai sătu-rat până peste cap să trăiești în interiorul unei roți pen-tru hamsteri.

— Patruzeci, a repetat Andy, gândindu-se că vârsta asta i se părea tot mai puțin înspăimântătoare cu fiecare an care trecea.

— Tatăl tău ar spune...

— Rahat sau dă-i drumul de-aici!

Gordon îi spunea întotdeauna lui Andy să se miște, să facă ceva cu viața ei, *să facă ceva*. Mult timp o învinuise de letargie. Când ambii tăi părinți erau oameni motivați, impliniți, era o formă de rebeliune să fii leneșă, nu? Să o apuce cu încăpățănare și consecvență pe drumul mai ușor când drumul greu era chiar așa de... greu?

— Dr. Oliver? a spus o femeie mai în vârstă.

Faptul că întrerupea senină un moment mamă-fiică nu părea să o îngrijoreze în vreun fel.

— Mă numesc Betsy Barnard. L-ați tratat pe tatăl meu anul trecut. Voiam doar să vă mulțumesc. Săvârșiți adevărate miracole!

Laura s-a ridicat să strângă mâna femeii.

— Sunteți foarte amabilă, dar meritul îi aparține lui, a zis ea, strecurându-se pe nesimțite în ceea ce Andy numea modul „Vindecătoarea dr. Oliver” și punând întrebări deschise despre tatăl femeii, evident fără să își amintească vreo secundă despre cine era vorba, dar făcând un efort susținut, astfel încât doamna respectivă a sfârșit prin a înghiți gălușca.

Laura a făcut apoi un semn din cap spre Andy.

— Aceasta este fiica mea, Andrea.

Betsy a răspuns cu un gest similar, care trăda doar un vag interes. Toată viața, Andy trăise în umbra Laurei. Toată lumea îi iubea mama, indiferent în ce ipostază s-ar fi aflat aceasta: terapeut, prieten, proprietar de afacere, suferindă de cancer, mamă. Avea un soi de nesfârșită bunătate, care nu era însă din cale afară de dulceagă, ținută fiind în frâu de o inteligență de cele mai multe ori foarte ascuțită.

Ocazional, de obicei după câteva băuturi și în prezența străinilor, Andy reușea să arate că are aceleași calități, dar odată ce oamenii ajungeau să o cunoască mai bine, puțini erau cei care mai rămâneau prin preajmă. Poate că acesta era secretul Laurei. Avea zeci, chiar sute de prieteni, dar nici măcar unul dintre aceștia nu o cunoștea cu adevărat și pe de-a-ntregul.

— Oh! aproape că a țipat Betsy. Și eu vreau să o cunoașteți pe fiica mea. Sunt sigură că Frank v-a povestit totul despre ea.

— Absolut!

Andy a surprins ușurarea de pe chipul Laurei; uitase cu adevărat numele omului. I-a făcut cu ochiul lui Andy, trecând momentan înapoi în modul „mamă”.

— Shelly! a strigat Betsy, făcând semne desperate către fiica ei. Vino să faci cunoștință cu cea care i-a salvat viața lui tataie!

O blondă tânără și foarte drăguță s-a apropiat fără cine știe ce tragere de inimă. Fata își aranja în mod conștient mânecile lungi ale tricoului roșu de la University of Georgia (UGA). Bulldogul alb pe care îl strângea la piept purta un tricou roșu, asortat. Era în mod evident oripilată, fiind încă la vârsta aceea când nu-ți dorești o mamă decât dacă ai nevoie de bani sau de compasiune. Andy își amintea sentimentul. În majoritatea zilelor, nu îi era chiar atât de străin pe cât și-ar fi dorit. Era un adevăr general valabil că mama e singura persoană din lume care îți poate spune „părul tău arată frumos”, dar tu auzi, de fapt: „Părul tău arată întotdeauna îngrozitor, mai puțin în clipa asta”.

— Shelly, aceasta este dr. Oliver, a făcut Betsy Barnard prezentările, în timp ce, posesivă, își lua fiica de braț. Shelly se pregătește să își înceapă studiile la UGA în toamnă, nu-i așa, scumpo?

— Oh, și eu am fost la UGA! Desigur, asta se întâmpla pe vremea când luam notițe pe tăblițe de piatră.

Oripilarea lui Shelly a mai crescut un pic când mama ei a râs cam prea tare de gluma răsuflată. Laura a încercat să mai detensioneze atmosfera, întrebând-o politicos pe fată despre specializarea ei, despre visurile și aspirațiile pe care le avea. Adică genul de curiozități pe care, în tinerețe, leiei ca pe un afront personal, dar, la maturitate, îți dai seama că sunt singurele întrebări pe care adulții știu să ți le adreseze.

Andy a privit în jos, la ceașca de cafea pe jumătate plină. Se simțea nejustificat de ostenită. Ture de noapte. Nu se putea obișnui cu ele și nu reușea să le facă față decât trăgând câte un pui de somn când putea, ceea ce însemna că ajunsese să fure hârtie igienică și unt de arahide din cămara mamei sale pentru că nu își făcea niciodată timp

să meargă la magazinul alimentară. Probabil de aceea Laura insistase să ia un prânz aniversar, și nu un mic dejun aniversar, care i-ar fi permis lui Andy să se întoarcă în peștera ei de deasupra garajului și adoarmă în fața televizorului.

A sorbit ultima înghițitură de cafea, care între timp se răcise în așa hal, încât a simțit că dă pe gât gheață zdrobită. S-a uitat după chelneriță. Fata avea nasul în telefon. Umerii îi erau căzuți. Plescăia gumă.

Andy și-a înăbușit valul de răutate care o cuprinsese în timp ce s-a ridicat de la masa. Cu cât îmbătrânea, cu atât îi era mai greu să reziste imboldului de a deveni copia mama ei. Deși, privind în urmă, Laura îi dăduse adesea sfaturi bune: „Stai dreaptă, sau o să te doară spatele când vei avea treizeci de ani!” „Poartă pantofi de calitate, altfel vei plăti pentru asta când vei avea treizeci de ani!” „Adoptă obiceiuri sănătoase, altfel vei plăti pentru asta când vei avea treizeci de ani!”

Andy avea treizeci și unu de ani. Plătea atât de mult, încât era, practic, falită.

— Ești polițistă? a întrebat-o chelnerița când a cataciscit în cele din urmă să-și scoată privirea din telefon.

— Specializare în teatru.

Fata a strâmbat din nas.

— Nu știu ce înseamnă asta.

— Acum suntem două.

Andy s-a servit cu niște cafea. Chelnerița continua să o privească pieziș. Poate că de vină era uniforma, care semăna cu una de poliție. Fata părea să fie genul care avea niște Molly¹ sau cel puțin o punguță cu iarbă ascunsă

---

¹ *Ecstasy*, în argou, atunci când este diluat sau amestecat cu alte substanțe (n. red.).

pe undeva, prin poșetă. Și Andy era circumspectă din pricina uniformei. Gordon fusese cel care îi făcuse rost de slujbă, iar ea avea impresia că sărmanul om spera că fata lui o să intre în cele din urmă în poliție. La început, Andy nici nu voise să audă de așa ceva, deoarece avea ideea fixă că polițiștii sunt oameni răi. Apoi întâlnise niște polițiști adevărați și își dăduse seama că, în mare parte, sunt tipi cumsecade care încearcă să facă o treabă de rahat. Apoi, lucrase la dispecerat timp de un an și începuse să urască pe toată lumea, pentru că două treimi dintre apeluri erau făcute de imbecili care nu înțelegeau ce naiba înseamnă o urgență adevărată.

Laura încă vorbea cu Betsy și Shelly Barnard. Andy văzuse aceeași scenă jucată de nenumărate ori. Femeile nu știau cum să își facă ieșirea din scenă cu eleganță, iar Laura era prea politicoasă să le ușuiască. În loc să se întoarcă la masă, Andy s-a îndreptat spre fereastra de sticlă. Restaurantul se bucura de o poziție excelentă în interiorul mallului din Belle Isle, fiind așezat pe colț, la parter. Dincolo de promenadă, oceanul Atlantic parcă fierbea din pricina apropiatei furtuni. Oamenii își plimbau câinii sau umblau de colo, colo pe biciclete de-a lungul întinderii netede de nisip.

Practic, Belle Isle nu era nici frumoasă și nici insulă¹. În esență, era o peninsulă creată de om atunci când corpul de geniști al armatei americane dragase portul Savannah, cândva, prin anii '80. Intenția fusese ca noua suprafață continentală să fie nelocuită, o barieră naturală împotriva uraganelor, dar statul intuise potențialul financiar al noului petec de plajă. În cinci ani de la operațiunea de

---

¹ Joc de cuvinte pornind de la cei doi termeni care formează numele localității: Belle („frumoasă”) Isle („insulă”) (n. tr.).

dragare, mai mult de jumătate din suprafața era deja acoperită de beton: vile pe plajă, case de oraș, apartamente, centre comerciale. Restul erau terenuri de tenis și de golf. Pensionari din nord practicau toată ziua aceste sporturi la soare, beau martini la apus și sunau la 911 când vecinii lor își lăsau prea mult coșurile de gunoi pe stradă.

— Iisuse! a șoptit cineva pe un ton scăzut și răutăcios, dar cu o tentă de surpriză.

Ceva în aer parcă se schimbase. Acesta era singurul mod de a descrie ce se întâmpla. Firicelele fine de păr de pe ceafa lui Andy s-au ridicat dintr-odată. Un frison i s-a insinuat pe șira spinării. Nările i s-au umflat. Gura i s-a uscat. Ochii i s-au umezit.

Apoi s-a auzit un sunet ca de borcan deschis.

Andy s-a întors.

Coadă ceștii de cafea i-a scăpat printre degete. Ochii au urmărit cum vasul se îndreaptă spre podea. Cioburi de ceramică albă au ricoșat din pardoseala de aceeași culoare.

Cu câteva clipe înainte, locul era cufundat într-o tăcere ciudată, dar acum peste tot domnea haosul. Țipete. Plânsete. Oameni alergând, ghemuiți, acoperindu-și capetele cu mâinile.

Gloanțe.

Poc, poc!

Shelly Barnard zăcea pe podea. Pe spate. Cu brațele în lături. Cu picioarele strâmbe. Cu ochii larg deschiși. Tricoul roșu îi părea ud și lipit de piept. Din nas îi picura sânge. Andy a privit la linia subțire și roșie care aluneca pe obrazul fetei, către ureche.

Purta niște cerceuși cu buldogi.

— Nu! a început să se văicărească Betsy Barnard. N...

Poc.

Andy a văzut cum ceafa și apoi gâtul femeii se transformau într-o jerbă de sânge.

Poc!

Lateralul craniului lui Betsy a pocnit ca o pungă de plastic.

A căzut într-o parte, pe podea. Deasupra fiicei ei. Deasupra fiicei ei moarte.

Moarte.

— Mamă! a șoptit Andy, dar Laura era deja acolo.

Aceasta alerga spre Andy cu brațele întinse și genunchii îndoți.

Gura îi era deschisă. Ochii i se căscaseră de frică. Puncte roșii ca niște pistrui îi acopereau chipul.

Ceafa lui Andy s-a izbit de fereastră în timp ce era culcată la pământ. A simțit valul de aer ieșind din gura mamei. Lui Andy i s-a încețoșat vederea. Acum auzea un fel de pârâit. Apoi a ridicat privirea.

Geamul de deasupra ei începuse să se crape, ajungând să semene cu o pânză de păianjen.

— Te rog! a strigat Laura.

Între timp se rostogolise, iar acum era în genunchi, apoi în picioare.

— Te rog, oprește-te!

Andy a clipit. S-a frecat la ochi. Simțea că i se strecurase ceva în ei. Murdărie? Sticlă? Sânge?

— Te rog! a strigat din nou Laura.

Andy a clipit iar.

Și iar.

Un bărbat îndreptase arma spre pieptul mamei sale. Nu era o armă de polițist, ci genul acela cu cilindru, ca în vestul sălbatic. Tipul era și îmbrăcat ca pentru a respecta tema: jeanși negri, cămașă neagră cu nasturi de sidef, vestă din piele neagră și pălărie de cowboy tot neagră.

Centura pentru armă îi atârna pe șolduri. Un toc pentru pistol, o teacă lungă din piele pentru un cuțit de vânătoare.

Era un tip chipeș.

Fața lui era tânără, fără riduri. Era de vârsta lui Shelly, poate un pic mai mare.

Dar Shelly era moartă acum. Nu avea să mai meargă la UGA. Și nici să se mai simtă jenată din pricina mamei ei, deoarece și aceasta era moartă.

Iar acum omul care le ucisese pe amândouă îndreptase arma spre pieptul mamei lui Andy.

Aceasta s-a ridicat.

Laura avea un singur sân, pe cel stâng, peste inimă. Chirurgul i-l tăiașe pe cel drept, iar femeia încă nu suferise o intervenție reconstructivă, deoarece nu putea suporta gândul să meargă la un alt doctor și să treacă printr-o altă operație, iar acum acest criminal care stătea în fața ei urma să o ciuruiască.

— Mm...

Cuvântul a rămas cumva prins în gâtul lui Andy, care nu putea decât să îl gândească, nu să îl și rostească.

Mama.

— E-n regulă!

Vocea Laurei era calmă, controlată. Avea mâinile întinse în față, de parcă așa ar fi putut prinde gloanțele.

— Poți pleca acum, i-a spus ea bărbatului.

— Du-te dracului!

Ochii lui s-au îndreptat spre Andy.

— Unde ți-e arma, scroafă nenorocită?

Andy s-a înfiorat, simțindu-se de parcă se micșorase, ajungând cât o minge.

— Nu are pistol, a răspuns Laura pe un ton calm. E secretară la secția de poliție. Nu e polițistă.

— Ridică-te! a strigat el la Andy. Îți văd insigna! Ridică-te, scroafă ce ești! Fă-ți treaba!

— Nu este o insignă, a insistat Laura. E doar un ecuson! Liniștește-te!

Mama i-a mângâiat mâinile în același mod în care o mângâia noaptea, la culcare.

— Andy, ascultă-mă!

— *Ascultați-mă voi*, curvele dracului!

Un firicel de salivă curgea pe la colțurile gurii bărbatului, în timp ce acesta agita arma în aer.

— Ridică-te, scroafă! Tu urmezi!

— Nu! a strigat Laura, blocându-i drumul. Eu urmez!

Ochii lui s-au îndreptat spre Laura.

— Împușcă-mă! i-a vorbit Laura cu o inconfundabilă siguranță. Vreau să mă împuști pe mine.

Deruta a reușit să crape masca furiei de pe chipul bărbatului. Nu anticipase asta. Oamenii ar fi trebuit să fie înspăimântați, nu să se ofere voluntari.

— Împușcă-mă! a repetat ea.

Bărbatul s-a uitat peste umărul Laurei, la Andy, apoi și-a ațintit din nou privirea asupra celei care îi vorbea.

— Fă-o! a spus Laura. Mai ai un singur glonț. Știi asta! Sunt doar șase gloanțe în pistol.

Ea a ridicat mâinile, care arătau patru degete la stânga și unul la dreapta.

— De aceea nu ai apăsat încă pe trăgaci. A mai rămas un singur glonț.

— Nu știi...

— Doar unul!

Ea a fluturat degetul mare, indicând al șaselea glonț.

— Când mă vei împușca, fiica mea va fugi de aici. Nu-i așa, Andy?

Poftim?

— Andy! a spus mama. Trebuie să fugi, draga mea!

Poftim?

— Nu poate reîncărca arma suficient de repede ca să te rănească.

— Drăcia dracului! a țipat bărbatul, încercând să-și recapete furia. Potoliți-vă! Amândouă!

— Andy! a spus Laura și a făcut un pas către pistolar.

Șchiopăta. O gaură în pantalonii ei de in dezvăluia sânge. Ceva alb, ca un os, ieșea în afară.

— Ascultă-mă, scumpo!

— Am spus să nu te miști!

— Folosește ușa bucătăriei!

Tonul Laurei rămânea egal.

— Există o ieșire în spate.

Poftim?

— Oprește-te, curvo! Amândouă!

— Trebuie să ai încredere în mine, a spus Laura. Nu are timp să reîncarce arma.

Mama.

— Ridică-te!

Laura a mai făcut un pas în față.

— Am spus, ridică-te!

Mama, nu!

— Andrea Eloise!

Asta era vocea de mamă, nu de mami.

— Ridică-te! Acum!

Corpul lui Andy a părut să capete voință proprie. Piciorul stâng în repaus, dreptul cu călcâiul sus, degetele de la mâini atingând pământul, ca un alergător la start.

— Oprește-te!

Omul a îndreptat arma spre Andy, dar Laura s-a mișcat odată cu el. Apoi tipul a smucit pistolul înapoi, iar

mama a acoperit-o pe Andy cu corpul ei. Apărând-o de ultimul glonț din pistol.

— Trage! i-a strigat Laura bărbatului. Dă-i drumul!

— La dracu' cu toate astea!

Andy a auzit un *pocnet*.

Trăgaciul retrăgându-se? Cocoșul lovind glonțul?

A închis ochii, strângându-i cu putere, iar mâinile i-au zburat la cap, acoperindu-l.

Dar nu era nimic.

Nu s-a tras niciun glonț. Nu s-a auzit niciun strigăt de durere.

Niciun zgomot făcut de trupul mamei ei, căzând moartă la pământ.

Podea. Subsol. Doi metri sub pământ.

Andy s-a înfiorat când a deschis ochii.

Omul desfăcuse teaca pentru cuțitul de vânătoare.

Îl scotea încet.

Aproape cincisprezece centimetri de oțel. Zimțat pe o parte. Ascuțit pe cealaltă.

A pus pistolul în toc și a apucat cuțitul în mâna cu mai multă forță în ea.

Nu avea lama îndreptată în sus, așa cum ai ține un cuțit pentru friptură, ci în jos, așa cum te-ai pregăti să înjunghii pe cineva.

— Ce ai de gând să faci cu asta? a întrebat Laura.

El nu a răspuns. În schimb, i-a arătat.

Doi pași înainte.

Cuțitul s-a ridicat, apoi a spintecat aerul spre gâtul mamei ei.

Andy a rămas paralizată, prea îngrozită să se ridice și prea șocată să facă orice altceva decât să-și vadă mama murind.

Laura a întins mâna, de parcă astfel ar fi putut para cuțitul. Lama i-a intrat direct în centrul palmei. Însă în loc să se prăbușească sau să țipe, degetele Laurei s-au înfășurat pe plăselele cuțitului.

Nu a fost nicio luptă. Criminalul era prea surprins.

Laura a smuls cuțitul din încleștarea lui, chiar dacă lama lungă îi ieșea încă din mână.

Bărbatul s-a împleticit, făcând câțiva pași înapoi.

S-a uitat la cuțitul care ieșea din mâna ei.

O secundă.

Două secunde.

Trei.

Apoi a părut să-și amintească de pistolul de la șold. Mâna lui dreaptă s-a întins în jos. Degetele i s-au încleștat în jurul mânerului. Argintul a strălucit în gura țevii. Mâna lui stângă s-a răsucit, pregătită să trimită ultimul glonț în inima mama ei.

În tăcere, Laura și-a răsucit brațul, înfigând lama în lateralul gâtului bărbatului.

S-a auzit un pârâit, ca la un măcelar care taie o bucată de carne de vită.

Sunetul a reverberat până în colțurile încăperii.

Bărbatul a icnit. Gura i s-a deschis ca la pești. Ochii i s-au holbat.

Dosul palmei Laurei era încă lipit de gâtul lui, prins între plăsele și lamă.

Andy a văzut cum se mișcau degetele.

Apoi s-a auzit un clic. Arma tremurând în timp ce bărbatul încerca să o ridice.

Laura a spus ceva; de fapt, s-a auzit mai mult un mârâit decât cuvinte.

El a continuat să ridice arma. A încercat să țintească.

Laura a reușit să îi scoată lama din gât.

Sânge, tendoane, cartilaje.

Fără să stropescă sau să fie învăluit în ceață ca înainte. Totul îi ieșea din gât ca un baraj care se rupe.

Cămașa lui neagră s-a înnegrit parcă și mai tare. Nasurii cu sidef luceau acum în diferite nuanțe de rozaliu.

Mai întâi a căzut arma.

Apoi genunchii lui au lovit podeaua. A urmat și pieptul. Apoi capul.

Andy l-a privit în ochi în timp ce cădea.

Era mort înainte să lovească pământul.